

Dele-børn skal være hele-børn

I dag oplever mange børn, at mor og far bliver skilt. Når det sker, skal barnet lære at agere i en ny hverdag – og ikke mindst i en ny verden. Sognepræst Ane Stoltze Katborg har i samarbejde med skolen i hendes sogn oprettet samtalegrupper for skilsmissebørn, hvor børnene kan mødes og være sammen med andre børn, der er i samme situation som dem selv.

Af Ane Stoltze Katborg, sognepræst i Sulsted sogn

Topfoto: John-Mark Smith, Unsplash

For cirka seks år siden blev jeg stoppet af en lærer på Vestbjerg Skole – jeg havde lige fulgt mit dengang 12-årige skilsmissebarn i skole. Læreren spurgte mig, om jeg ville være med til at starte skilsmissegrupper op i samarbejde med skolen. Uden at jeg overhovedet fik tænkt mig om, var mit svar: JA.

Jeg er selv skilsmissebarn. Mine forældre blev skilt, da jeg var fem år gammel, og denne oplevelse har på godt og ondt være skelsættende i både mit barndomsliv, mit ungdomsliv og mit voksenliv. Jeg har altid tænkt, at jeg ikke selv skulle genskabe dette i mit eget barns liv, men jeg blev desværre selv skilt, da min søn var 1 ½ år gammel.

Det fortrolige rum

I mit arbejde som præst har jeg nu i seks år været med til at lave samtalegrupper for skilsmissebørn i samarbejde med Vestbjerg Skole. De sidste år har samarbejdet været med lærer Nicolaj Færch.

Vi er optaget af at give børnene et fortroligt rum, hvor de kan være med det, der fylder. Vi mødes i Vestbjerg kirkecenter cirka hveranden uge, og forløbet strækker sig over 16-20 uger. Hver gang begynder vi i en rundkreds på gulvet, hvor vi sidder i sækkestole eller på madrasser, og vi tænder et lys for dem, der er til stede.

Når vi har tændt lysene, skal alle børnene trække et eller flere smileykort ud fra et spørgsmål, som Nicolaj eller jeg stiller. Det kunne fx være: Hvad har du tænkt om at skulle i samtalegruppe? Børnene bruger smileykortet til at svare. Derefter tager vi hul på dagens emne, som kan være alt lige fra dagen, de flytter mellem mor og far, at far og mor får nye kærestes, eller hvordan det føles, når far eller mor flytter langt væk.

Samtalegruppen kan være det sted, hvor barnet kan være med sig selv og det, der er, uden at barnet skal tage hensyn til, om en af forældrene bliver kede af det. Vi vil gerne give børnene mulighed for at snakke om det, der er svært og alt det andet sammen med andre, der er i samme situation som dem – derfor bruger vi metaforen, at de er i samme båd.

På en flipover tegner vi en ø og giver den et navn – skilsmisseøen eller samtaleøen. Øen har forskellige havne, som også navngives. Havn 1 hedder: Vidnesbyrd, Havn 2: Mit liv og Havn 3: Følelser. Gennem hele forløbet sejler vi sammen rundt om denne ø og besøger de havne, som vi ved, at skilsmissebørn bliver tvunget til at forholde sig til i deres liv.

»... børnene lærer noget om, hvordan det er for andre at være skilsmissebarn og derigennem lærer noget om sig selv.«

Lærer noget om sig selv

Samtalegrupperne er ikke et terapeutisk rum – det er nærmere en arbejdsgruppe, hvor børnene lærer noget om, hvordan det er for andre at være skilsmissebarn og derigennem lærer noget om sig selv. Vi arbejder en hel del med vidnesbyrd, hvor de får lov til at fortælle om skilsmissem, hvad de kan huske fra da de fik at vide, at mor og far skal skilles, hvordan deres hjem så ud før, og hvordan det ser ud nu, og hvor de bor – mest hos mor, mest hos far eller lige meget hvert sted.

Børnene bliver gennem samtalegrupperne opmærksomme på, at der er et liv før og efter skilsmissem, og begge dele er en del af deres historie og deres livsfortælling. Selvom mor og far ikke længere lever deres liv sammen, er det stadig børnenes verden, at deres mor og far engang var sammen.

Vores erfaring med tabet og savnet er, at det bliver lettere at bære, når børnene finder ud af, at de ikke er alene med det – altså i mødet med de andre finder de ud af, at det ikke kun er dem, der savner, at det ikke kun er dem, der synes, at det er svært at bo to steder, og at det ikke kun er dem, der synes, at mor og far ikke altid er gode til det der med at være skilt.

For børnene er der tit det på spil, at de ikke har nogen at snakke med om det, da børnene altid vil forsøge at passe på deres forældre enten ved at skåne dem, eller fordi de ved, at de kan skabe konflikter mellem mor og far, hvis de fortæller om deres inderste tanker og følelser. Vores tanke er, at vi skal

klæde dem godt på til at kunne tage ansvar i eget liv. Det er deres livsvilkår at være skilsmissebørn, og det kan vi ikke ændre for dem, men vi kan følge dem på vejen i deres liv og deres vilkår.

»Det er deres livsvilkår at være skilsmissebørn, og det kan vi ikke ændre for dem, men vi kan følge dem på vejen i deres liv og deres vilkår.«

Overvejer du selv at tilbyde samtalegruppe for skilsmissebørn?

Til præster, der overvejer at starte samtalegrupper for skilsmissebørn, vil jeg sige: Spring ud i det! Man kan næsten ikke sige noget forkert – og hvis man gør, fortæller børnene det. De vil altid fortælle den voksne, hvis det ikke er sådan, det føles eller er hjemme hos dem. Som voksen er det vores ansvar at skabe rummet og rammerne, men det er børnene, der har retten til at fortælle om deres liv og deres opfattelse af, hvad skilsmissen har betydet for dem.